

Σκέψεις για τα Μέτωπα

28.11.17

Άρθρο Προσυνεδριακού Διαλόγου

Η επαναστατική διάθεση του NAP και η εχθρότητα του για κάθε τι το ρεφορμιστικό, σοσιαλδημοκρατικό και οπορτουνιστικό μας είναι ιδιαίτερα συμπαθής. Εκτός αυτού το NAP είναι από τις πιο σημαντικές οργανώσεις της αριστεράς. Ο ρόλος του είναι καθοριστικός για τον καθορισμό της πολιτικής της ANΤΑΡΣΥΑ, που ανεξάρτητα από τα δημοσκοπικά ποσοστά, η δράση της στο εργατικό και λαϊκό κίνημα μετράει, ή αλλιώς δεν είναι αμελητέα. Είναι γι αυτό που οι αποφάσεις του 4ου Συνεδρίου του NAP θα επηρεάσουν αποφασιστικά την πορεία της αριστεράς και με αυτή την έννοια θεωρούμε καθήκον μας, ανταποκρινόμενοι και στο κάλεσμα για συζήτηση που απευθύνεται στον επίλογο των θέσεων: *“...όλων εκείνων που εμπνέονται και στρατεύονται στην υπόθεση ενός νέου Προγράμματος και Κόμματος Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης...”* Θεωρήσαμε σκόπιμο καθήκον να συμμετάσχουμε στη προσυνεδριακή συζήτηση καταθέτοντας τις απόψεις μας με το παρόν κείμενο δίνοντας έμφαση κύρια στο θέμα των Μετώπων, στο καθοριστικής σημασίας θέμα της ενότητας στη δράση των οργανώσεων και κομμάτων της αριστεράς.

Στον επίλογο των θέσεων υπάρχει η αναφορά ότι: *“ Η συγκυρία είναι δύσκολη”* Σωστό! Στη σελίδα 39 θέση 22, έχουμε μια πιο αναλυτική περιγραφή των συσχετισμών: ***“Η μεγάλη άνοδος της λαϊκής κινητοποίησης έδωσε τη θέση της [.....] σε μια κατάσταση στην οποία κυριαρχεί η υποχώρηση, χωρίς να έχουν σβήσει οι εστίες αντίστασης..... χωρίς να έχει αποδεχτεί ο λαός τον ευρωμνημονιακό εφιάλη ως μέλλον του.”***

*“Η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα χτυπήθηκαν βαριά και βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο, η απογοήτευση κυριαρχεί ακόμα έναντι της πολιτικής αντίστασης και πάλης. **Η ήττα όμως δεν είναι ακόμα στρατηγική, καθώς δεν υπάρχει ευρεία συναίνεση σε αυτή την πολιτική ούτε συντριβή του κινήματος και των πρωτοποριών.**”* Σωστό!

Και ακολουθεί η πολλή σωστή διαπίστωση ότι:

*“Η σημερινή φάση μπορεί να αποδειχτεί πολύ κρίσιμη (κατά τη γνώμη μας είναι αρκούντως κρίσιμη) για την **ανασύνταξη, την ανασυγκρότηση και το μάχιμο πολιτικό, προγραμματικό και θεωρητικό επανεξοπλισμό των δυνάμεων της πρωτοπορίας και του κινήματος.** Μέσα στην άμπωτη της υποχώρησης διαμορφώνονται **οι νικητές των επόμενων μαχών.**”*

Μέχρις εδώ καλά! Οι επαναστάτες δεν κάνουν τις επαναστάσεις, οι επανάσταση, η ανατροπή είναι υπόθεση των μαζών, οι επαναστάτες προετοιμάζονται ούτως ώστε προκύψουν να είναι έτοιμοι πολιτικά και σε αριθμούς για να καθοδηγήσουν τις μάζες, γιατί η ιστορία των επαναστάσεων και των εξεγέρσεων μας διδάσκει -δες αραβική άνοιξη- για την αναγκαιότητα του επαναστατικού κόμματος, που θα σταθεί απέναντι στο έμπειρο επιτελείο της αστικής τάξης , στο δρόμο για της κατάληψη της εξουσίας.

Για να συγκροτηθεί μέσα σ' αυτή τη δύσκολη περίοδο η πρωτοπορία το πρώτο αποφασιστικό βήμα είναι η ενότητα στη δράση των οργανώσεων και κομμάτων της αριστεράς, γιατί εκεί-νομίζουμε ότι

συμφωνούμε- βρίσκεται σήμερα η πρωτοπορία, να ξεπεράσουμε τη διάσπαση των ξεχωριστών δράσεων που συμβάλουν καθοριστικά στην διατήρηση της υποχώρησης του κινήματος. Η πρωτοπορία βέβαια δεν είναι κάτι το στατικό και αναλλοίωτο, μέσα από τους επιμέρους αγώνες, του σήμερα, ξεχωρίζουν πρωτοπόροι εργάτες και εργάτριες, νεολαίοι, σπουδαστές και φοιτητές, που είναι δυνατόν να τραβηχτούν στον πολιτικό αγώνα από το Μέτωπο της Αριστεράς και όχι από μια κατακερματισμένη στη δράση αριστερά, με εμφυλιοπολεμική συμπεριφορά στα όρια της χειροδικίας που αντικαθιστά την αναγκαία και επιβεβλημένη συντροφική κριτική και διάλογο πάνω στις πραγματικές πολιτικές διαφορές μας, πράγμα που δικαιολογημένα τους απογοητεύει και μας γυρίζουν την πλάτη, επειδή ενστικτωδώς καταλαβαίνουν ότι χωρίς ενότητα και συντροφική κριτική, δεν υπάρχει προοπτική.

Οι θέσεις στη σελίδα 44 θέση 28 αναδεικνύουν το γεγονός με έμφαση στη νεολαία:

*“Σήμερα υπάρχει μια **μαζική ζώνη νεολαιίστικου ριζοσπαστισμού** ειδικά στα πληθειακά τμήματα της νέας γενιάς και παράλληλα εμφανίζεται μια **πλατιά νεολαιίστικη κοινωνικοπολιτική πρωτοπορία**, με σημαντικές και διαφορετικές αγωνιστικές εμπειρίες, η οποία δεν καλύπτεται από τα στρατηγικά αδιέξοδα της ρεφορμιστικής αριστεράς, **αλλά ούτε συστρατεύεται με την αντικαπιταλιστική Αριστερά**. [...] Αυτός ο ιδιόμορφος νεολαιίστικος ριζοσπαστισμός είναι ακόμη αδύναμος, χωρίς μόνιμη συγκρότηση και φέρει ακόμα το στίγμα του ρηχού αντιμνημονιακού ρεύματος με αποτέλεσμα να αδυνατεί να οραματιστεί το μέλλον του αλλιώς.”*

Επίσης στη σελίδα 51 θέση 42 διαβάζουμε ότι:

*“Πάνω στο πυρακτωμένο έδαφος της κρίσης συγκροτείται ένα **αντιφατικό ρεύμα αντικαπιταλιστικής αναζήτησης**, ιδιαίτερα στη νεολαία, είναι εξαιρετικά εμφανής σήμερα η αναζήτηση μιας νέας πολιτικοποίησης....”* (υπογρ. δική μας)

Ωστόσο στη σελίδα 50 θέση 41 οι θέσεις επισημαίνουν ότι:

*“Η κρίση και η φθορά του επίσημου πολιτικού σκηνικού εντείνουν τη βαθειά αποστροφή προς τα κόμματα και ευνοούν το **“αντισυστημικό” προσωπείο της ακροδεξιάς....”***

Για το ότι ο νεολαιίστικος ριζοσπαστισμός δεν συστρατεύεται με την αντικαπιταλιστική αριστερά, για το ότι η βαθειά αποστροφή ευνοεί το “αντισυστημικό” προσωπείο της ακροδεξιάς, υπάρχει μια απάντηση που έχει να κάνει με την εικόνα που παρουσιάζει μέχρι σήμερα η αριστερά πέρα του ΣΥΡΙΖΑ, δεν πείθει και είναι ανάγκη αυτή η εικόνα να αλλάξει άμεσα. Είναι καθαρό πλέον ότι η μέχρι τώρα πολιτικές δεν αποδίδουν, θέλουν δραστική διόρθωση, υπέρβαση!!

Το πρόβλημα παρουσιάστηκε ιδιαίτερα έντονα στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015 όπου λαϊκές μάζες και η νεολαία προτίμησαν την αποχή (43,84%) και το άκυρο-λευκό (2,42%) από την ψήφο στην πέρα του ΣΥΡΙΖΑ αριστερά. Και θεωρούμε σαν το πιο βασικό λόγο, που συμβαίνει αυτό την άρνηση για ενότητα στη δράση και το Μέτωπο της Αριστεράς.

Είναι φανερό ότι ξεχωριστά ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ δεν πείθουν ότι είναι εναλλακτική λύση για να καλύψουν το κενό που άφησε η κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ, καθέννας για διαφορετικούς λόγους. Το ΚΚΕ κύρια για ιστορικούς λόγους και για το γεγονός ότι ο σοσιαλισμός του είναι ο υπαρκτός που κατέρρευσε, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί είναι μέτωπο οργανώσεων με μικρή απήχηση και η ΛΑΕ επειδή σαν αριστερή πλατφόρμα συμμετείχε και στήριξε το πολιτικό αμάγαλμα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και δεν έδωσε την μάχη να πάρει το κόμμα πριν αποχωρήσει.

Και ενώ διασπασμένοι για τους βασικούς λόγους που αναφέραμε δεν πείθουν πιστεύουμε ότι σαν

Μέτωπο της Αριστεράς θα δημιουργήσουν μια άλλη πολιτική ποιότητα και προοπτική. Θεωρούμε ότι ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΛΑΕ μπορούν να δώσουν μια νέα ποιότητα δημιουργώντας τον κορμό για την ενότητα στη δράση των οργανώσεων της αριστεράς, μια ποιότητα που δύναται να τραβήξει και το ΚΚΕ στην ενότητα στη δράση, όπως ουσιαστικά έχει γίνει με το ζήτημα των πλειστηριασμών.

Η κατάσταση δεν άλλαξε ούτε πρόκειται να αλλάξει με τις κραυγές του ΚΚΕ για συσπείρωση με το ΚΚΕ και τη Λαϊκή Συμμαχία με τον εαυτό του. Είναι αλήθεια ότι το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αποζητάν την ενότητα και κάνουν και προτάσεις γι αυτό, το ζήτημα είναι γιατί δεν έχει καταφέρει να περπατήσει η πρότασή τους.

Γιατί ενώ σωστά εκτιμά ότι: *“Η συγκυρία είναι δύσκολη.”* ότι *“ο νεολαιίστικος ριζοσπαστισμός είναι αδύναμος...και φέρει το στίγμα του ρηχού αντιμνημονιακού ρεύματος...”* ότι *“το ρεύμα αντικαπιταλιστικής αναζήτησης είναι αντιφατικό”* οι στόχοι που βάζουν οι θέσεις είναι ιδιαίτερα για το σήμερα είναι μαξιμαλιστικοί και δεν ανταποκρίνονται στη σημερινή πραγματικότητα στη σελίδα 80 θέση 61 γράφεται:

“Το υποκείμενο της επαναστατικής τακτικής είναι το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο.. [....] Γι αυτό απορρίπτουμε το στενό “αντιμνημονιακό μέτωπο”, ...θεωρώντας αναγκαίο το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο.” Λάθος σοβαρό σύντροφοι!! Για να φτάσουμε στο ΑΕΜ χρειάζεται να ξεκινήσουμε από την δοσμένη συνείδηση ετσι όπως σωστά την εκτιμάτε και να βοηθήσουμε το εργατικό- λαϊκό κίνημα και τη νεολαία , βημα-βήμα να αποβάλλουν μέσα από την εμπειρία τους τις αντιφάσεις και το ρηχό αντιμνημονιακό στίγμα, για να στρατευτούν με την αντικαπιταλιστική αριστερά !!

Σήμερα που τα μνημόνια για τον ελληνικό καπιταλισμό είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου η αντιμνημονιακή πάλη και το μέτωπο έχουν αντικαπιταλιστική βάση, είναι ισοδύναμα με τα συνθήματα του Οκτώβρη 1917 για Ειρήνη-Γη-Ψωμι και Οκτώρο!!

Τώρα, όσο αφορά τη θέση 62 σελίδα 81για το:

“Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής Νέο Εργατικό Κίνημα”, “...με πυρήνα ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα και τη συμβολή μιας ισχυρής μετωπικής αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς” για *“ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης”* για *“ ήττα και ανατροπή της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και όλου του ευρωμνημονιακού μπλοκ”* , αυτό ακούγεται σαν η μουσική του μέλλοντος, πρόκειται για μπέρδεμα της στρατηγικής με την τακτική, δοσμένων των σημερινών συνθηκών.

Ωστόσο εκτιμούμε ότι υπάρχουν σημεία στο περιεχόμενο του ΑΜΡΑ που μπορεί να τα ξεκινήσουμε από σήμερα:

“Πρώτον, στην αγωνιστική ενότητα των διαφόρων τμημάτων της εργατικής τάξης, ενάντια στην πολυδιάσπαση[....] μέσα από τον κοινό πολιτικό (και συνδικαλιστικό) αγώνα ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου...” Αυτό σημαίνει πρώτα απ' όλα ενότητα στη δράση της Αριστεράς!!

“Δεύτερον..προώθηση της συμμαχίας της εργατικής τάξης με άλλα κοινωνικά στρώματα...” Και αυτό σημαίνει πρώτα απ' όλα ενότητα στη δράση της Αριστεράς!!

“Τρίτον... αγωνιστικό συντονισμό όλων των μαχόμενων τμημάτων του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος...” Και αυτό προϋποθέτει την ενότητα στη δράση της Αριστεράς!!

“Τέταρτον... κοινή δράση των μαχόμενων τμημάτων της Αριστεράς στο μαζικό κίνημα και στην πολιτική δράση για την ανάπτυξη του κινήματος. Η ενωτική παρέμβαση, ο δημιουργικός διάλογος και η κριτική προς το συμφέρον του κινήματος, μακριά από τις άγονες αντιπαραθέσεις...”

Πολύ σωστά!!

Αλλά έρχεται η παρακάτω θέση για να τα τινάξει όλα στον αέρα:

“Θεωρούμε άγονη τη συζήτηση για ενότητα στη βάση του λεγόμενου “ελάχιστου προγράμματος” !!!

Δεν είναι δυνατόν!! Σύντροφοι του NAP κοινή λογική!! Η συζήτηση **για κοινή δράση** ανάμεσα σε μια αριστερά διασπασμένη επειδή έχει σοβαρές-για να μην πούμε θεμελιακές διαφορές- δεν μπορεί παρά να ξεκινήσει από το ελάχιστο **κοινό πρόγραμμα !! Αλλιώς δεν πρόκειται ποτέ να τα βρούμε, πράγμα που αποδείχτηκε με την πρόταση της ANΤΑΡΣΥΑ για ενότητα στη δράση.**

Και πάλι αλλά, αν βάλουμε δίπλα -δίπλα το πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ και της ΛΑΕ θα ανακαλύψουμε ότι τα κοινά σημεία ξεπερνούν κατά πολύ το ελάχιστο!!

Και επειδή είμαστε στο 2017 δηλαδή 100 χρονιά από το 1917 επιτρέψτε μας να πούμε ότι: Τα Σοβιέτ του Φλεβάρη δεν είχαν ένα πλήρες αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, ούτε αυτά του Οκτώβρη, είχαν το ελάχιστο, ούτε οι μπολσεβίκοι είχαν ένα πλήρες αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και όμως πήραν την εξουσία, επειδή τον Οκτώβρη στο μέτωπο των Σοβιέτ η επαναστατική πτέρυγα είχε κατακτήσει την πλειοψηφία ή αλλιώς πως την ηγεμονία.

Συμπέρασμα: Μέτωπο της Αριστεράς χωρίς επιθετικούς προσδιορισμούς πάνω στη βάση ενός κοινά αποδεκτά προγράμματος, με στόχο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς την ηγεμονία του Μετώπου, δίνοντας την δυνατότητα στην πρωτοπορία του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος να πεισθεί για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα μέσα από την εμπειρία του, με υπομονετική εξήγηση και όχι με επαναστατικές κραυγές!!

Θ. Μαρακης, συνταξιούχος, Ν. Σμύρνη

[Tweet](#)
